

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ

MΙΑ μυῆγα μετρίου μεγέθους ἔχωθηκε εἰς τὴν μύτην τοῦ ἀντεισαγγελέως, αὐλήκου συμβούλου Γάγκυ. Ἀγνωστον ἂν τὴν ἐσπεριώνην ἡνεὶ ἦ περιέργεια, ἀν ἔπεισε ἀπὸ ἀπερισκεψίαν ἦ ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ἡ μύτη ὅμως δὲν ἥμπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα πρὸς πτάρνισμα. Ὁ Γάγκυ ἐφτερνίσθη, ἐφτερνίσθη μὲ αἰσθημα, μὲ ἔνα διαπεραστικὸν σφύριγμα καὶ τόσον δυνατά, ποῦ τὸ κρεβῆται ἀνετινάχθη καὶ ἀφησε ἦχον ἔειδωμένης σούστας. Ἡ σύζυγος τοῦ Γάγκυ, ἦ χονδρή καὶ ἔανθη Μαρία Μιχαήλοβνα, ἀνετινάχθη ἐπίσης καὶ ἔξύπνησε. Παρετήρησε στὸ σκοτάδι, ἀνεστέναξε καὶ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρόν. Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἐγύρισε ἄλλην μίαν φοράν καὶ ἔκλεισε σφικτότερα τὰ μάτια της, ἀλλὰ διπνοὸς δὲν τῆς ἐπανήρχετο πλέον. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ φυσήματα καὶ στριφογυρίσματα ἀπὸ πλευρὸν εἰς πλευρόν, ἀνεσηκώθη, ἐπέρασε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀνδρα της, ἐφόρεσε τῆς παντούφλες της καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρον.

Εἰς τὴν αὐλήν ἦτο σκοτεινά. Ἐφαίνοντο μόνον ἦ σιλουέτες τῶν δένδρων καὶ ἦ μαῦρες σκεπές τῶν ἀποθηκῶν. Ἡ ἀνατολὴ μόλις ἔχαραξε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ χάραμμα ἔτοιμαζοντο νὰ τὸ σκεπάσουν τὰ σύννεφα. Εἰς τὸν αἰθέρα, ἀποκοιμισμένον καὶ τυλιγμένον εἰς ἀχλύν, ἐπεκράτει ἡσυχία. Σιωποῦσε καὶ αὐτὸς ἀκόμη δ φύλαξ τῆς ἔξοχῆς, δ πληρωνόμενος διὰ νὰ διαταράττῃ τὴν υսκερινὴν ἡσυχίαν μὲ τὰ κτυπήματά του. Σιωποῦσε καὶ ἦ δρτυκομάννα — τὸ μόνον ἄγριον πτερωτὸν ποῦ δὲν ἀποφεύγει τὴν γειτνίασιν μὲ τοὺς παραθερίζοντας εἰς τὰς ἔξοχὰς τῆς πρωτευούσης.

Τὴν ἡσυχίαν ἐτάραξε ἦ ιδία Μαρία Μιχαήλοβνα. Ἐνῷ ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔθλεπε εἰς τὴν αὐλήν, ἔξαφνα ἀφῆκε ἔνα ἔειφωνγήτο. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἀπὸ τὸν ἀνθόκηπον μὲ τὴν λεπτὴν κλαδεύμιένην λεύκην, προχωροῦσε κάποιος πρὸς τὸ σπίτι. Κατ' ἀρχὰς

υπέθεσε δτι ήτο ἀγελάδα η ἄλογον, δταν ὅμως ἔτριψε τὰ μάτια
της, ἤρχισε νὰ ἔσχωρίζῃ καθαρὰ ἀνθρώπων.

Ἐπειτα τὴς ἐφάνη δτι ἡ σκιὰ ἐπλησίαζε τὸ παράθυρον τῆς κου-
ζίνας, ἐστάθη ὀλίγον, ως ἀναποφάσιστος, ἐπάτησε τὸ ἔνα πόδι εἰς
τὴν κουζίναν καὶ... ἐχάθη εἰς τὸ σκότος τοῦ παραθύρου.

«Κλέπτης», — ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν της καὶ νεκρικὴ ὠχρότης
ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της.

Καὶ ἐν ῥιπῇ ὁ φθαλιοῦ η̄ φαντασία της ἔζωγράφησε εἰκόνα, τὴν
ὅποιαν φοροῦνται ὅλοι οἱ μένοντες εἰς ἔξοχάς ὁ κλέπτης χώνεται
εἰς τὴν κουζίναν, ἀπὸ τὴν κουζίναν εἰς τὴν τραπεζαρίαν... τὰ
ἀσημικὰ στὸ ντουλάπι... Ὁστερα η̄ κρεβδωτοκάμπα... ὁ μπαλ-
τᾶς... τὰ μούτρα τοῦ κακούργου... τὰ κοσμήματα...

Τὰ γόνατά της ἐλύγισαν, καὶ εἰς τὴν ράχιν της ἔτρεχαν μυρ-
μῆγκα.

— Βάσο! — ἐκίνησε τὸν ἀνδρα της. Βασίλη! Βασίλη! "Αχ, θεέ
μου, σὰν σκοτωμένος! Ξύπνησε, Βασίλη, σὲ παρακαλῶ!

— Αἴ; ἐμούγκρισε, ὁ ἀντεισαγγελεὺς εἰσπνεύσας θορυβωδῶς
καὶ ἐκπέμπων ἀνάρθρους ηχούς.

— Ξύπνησε, γι' ἀγάπην θεοῦ! Στὴν κουζίνα ἐμπῆκε κλέπτης!
Στεκόμουνα στὸ παράθυρο καὶ ἔβλεπα, δταν κάποιος χώθηκε στὸ
παράθυρο. 'Απὸ τὴν κουζίνα θὰ περάσῃ στὴν τραπεζαρία... τὰ
κουτάλια είνε στὸ ντουλάπι! Βασίλη! "Ετσι καὶ πέρυσι πήγανε
στὴς Μαίρης Γεγόρεδηνας.

— Τι... τι θέλεις;

— Θεέ μου, αὐτὸς δὲν ἀκούει! Κατάλαβε λοιπόν, ξόανον, νά, τώρα
δὰ είδα κάποιον ποῦ χώθηκε στὴν κουζίνα μας. 'Η Πελαγία θὰ
τρομάξῃ καὶ... τὰ ἀσημικὰ στὸ ντουλάπι!

— Κολοκύθια!

— Βασίλη, αὐτὸς είνε ἀνυπόφορον! 'Έγώ σου μιλῶ γιὰ τὸν κίν-
δυνον καὶ σὺ κοιμᾶσαι καὶ φυσάς! Τι θέλεις λοιπόν; Θέλεις νὰ μᾶς
κατακλέψουν καὶ νὰ μᾶς σφάξουν;

‘Ο ἀντεισαγγελεὺς ἐσηκώθη ἀργά-ἀργά καὶ ἐκάθησε στὸ κρε-
βάτι, πληρῶν τὸν ἀέρα μὲ κασμήματα.

— Οὔτε ὁ διάδολος μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τι ἀνθρώποι εἰσθε!
Οὔτε τὸν νύκτα δὲν μπορῶ ναῦρω ἀνάπαισιν; Σὲ
ξύπνοισυ γιὰ τὸ τίποτε.

— Σου δρκίζομαι, Βασίλη, πῶς είδα ἀνθρώπον νὰ χώνεται στὸ
παράθυρο!

— Αἴ, καὶ τι μ' αὐτό; "Ας πάγι νὰ χωθῇ... Χωρίς ἀμφισβολίαν
θὰ ἦλθε στὴν Πελαγίαν ὁ πυροσβέστης της.

— Πω-ώς; Τι είπες;

— Εἶπα πῶς θὰ ἦλθε στὴν Πελαγίαν πυροσβέστης.

— Τόσω τὸ χειρότερον! ἀνέκραξε η̄ Μαίρια Μιχαήλοβνα. Αὐτὸς
είνε χειρότερο ἀπὸ κλέπτην! Δὲν θὰ ἐπιτρέψω μέσα στὸ σπίτι μου
κυνισμούς!

— Μωρέ, τι ἐνάρετος νὰ σου πῶ... Δὲν ἐπιτρέπω κυνισμούς!...

Καὶ μήπως αὐτὸς εἶνε κυνισμός; Τί πᾶς καὶ σκαλίζεις, χωρὶς σκοπόν, τέτοιες λέξεις; Αὐτός, μάτια μου, ἀπὸ καταδολῆς κόσμου ἔτσι γίνεται, τὸ καθιέρωσε ἢ παράδοσις. Γί' αὐτὸς εἶνε καὶ πυροσθέστης, γιὰ νὰ ἐπισκέπτεται τὴς μαγειρισσες.

— "Α, σχι, Βασίλη! Θὰ πῆ, λοιπόν, πῶς δὲν μὲ ξέρεις! Δὲν μπορῶ οὕτε νὰ φαντασθῶ πῶς στὸ σπίτι μου μπορεῖ τέτοια... παρόμοια... Κόπιασε νὰ πᾶς ἀμέσως στὴν κουζίνα καὶ νὰ τὸν διατάξῃς νὰ ξεκουμπισθῇ! Αὐτὴ τὴν στιγμή! Καὶ αὔριο θὰ πῶ στὴν Πελαγία νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ κάμη τέτοια πράγματα! "Οταν πεθάνω, μπορεῖτε νὰ ἐπιτρέπετε στὸ σπίτι σας κυνισμούς, τώρα διμως μὴν τολμήσετε. "Ελα, πήγαινε!

— Διάδολε... ἐμουρμούρισε δ Γάγκυ μὲ ἀγανάκτησιν. Μὰ κρίνε μὲ τὸ γυναικεῖο σου μικροσκοπικὸ μυαλό, γιατὶ νὰ πάγω ἔκει;

— Βασίλη, λιγοθυμῶ!

"Ο Γάγκυ ἐφόρεσε τὴς παντοῦφλες του, ἔκαμε δύο - τρεῖς φοραὶς τροῦ! καὶ ἐτράβησε διὰ τὴν κουζίναν. "Ητο σκοτάδι, σὰν σ' ἔνα κλεισμένο βαρέλι, καὶ δ ἀντεισαγγελεὺς ἡγανκάζετο νὰ προχωρῇ πασπατευτά. Καθ' δόδον ἔφαυσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῶν παιδιῶν καὶ ἔξηπνησε τὴν νταντᾶ.

— Βασίλική, τῆς εἰπε, χθὲς τὸ βράδυ ἐπῆρες νὰ καθαρίσῃς τὴν ρόμπα μου. Ποῦ τὴν ἔβαλες;

— Τὴν ἔδωσα, κύριε, τῆς Πελαγίας νὰ τὴν καθαρίσῃ.

— Τὶ ἀταξίες εἶν' αὐτές. Παίρνετε ἔνα πράγμα, δὲν τὸ βάζετε δημως στὴ θέση του... "Ορίστε τώρα, νὰ κάμω περιοδεία χωρὶς δρόμπα!

Εισελθὼν εἰς τὴν κουζίναν, διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, δηπου ἐπάνω εἰς ἔνα σεντούκι, κάτω ἀπὸ βάφι μὲ κατσαρόλες, κοτμάται ἢ μαγειρισσα.

— Πελαγία! τὴν ἐσκούντησε στὸν ώμον. "Ακου! Πελαγία! Αἴ, τί μου καριώνεσαι τώρα, ἀφοῦ δὲν κοιμᾶσαι! Ποιός χώθηκε τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρο;

— Μπᾶ!.. "Ορίστε μας! Χώθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο! Ποιός θὰ χωθῆ;

— "Ας τα αὐτά... μὴ μου κάνης τὴν ἀνήξερη! Πέξ καλλίτερα στὸν προκομμένο σου νὰ γκρεμισθῇ μὲ τὸ καλό ἀπ' ἔδω. "Ακοῦς; Δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ ἔδω μέσα!

— Καλέ, μὲ τὰ σωστά σας εἰσθε, κύριε; "Ορίστε μας... Μὲ γῆρατε κουτή... "Ολγημερίς νὰ τυραγνύεσαι, δόλο στὸ πόδι νὰ βρίσκεσαι, νὰ μὴ ξέρῃς τι θὰ πῆ ἀνάπτυση καὶ τὴν νύκταν' ἀκοῦς τέτοια λόγια. Νὰ διηρετῆς γιὰ τέσσαρα ρούσθια τὸν μῆνα, δικά σου τσάι και ζάχαρη και ἔξὸν ἀπὸ τέτοια λόγια, νὰ μὴ βλέπῃς τίποτε καλό. "Εγώ και σὲ πραγματευτάδων σπίτι εἴνησα, μὰ τέτοιες γντροπές δὲν εἰδα.

— "Ελα, ἔλα... ἀς τα τὰ μοιρολόγια! "Αμέσως νὰ ξεκουμπισθῇ ἀπ' ἔδω δ φαντάρος σου! "Ακοῦς;

— Δὲν φοβᾶσθε τὸ θεό, κύριε! εἰπεν ἢ Πελαγία μὲ φωνὴν που

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΘΝΗΣΚΟΥΣΑ

'Από τὸ Μουσεῖον Λουξεμβούργου. — "Εργον André Allar)

μαρτυροῦσε δάκρυα. Κύριοι γραμματισμένοι!.. εὐγενεῖς! και δὲν
ἔχουν οὕτε ἵέα γιὰ τὸν πόνο μας... γιὰ τὴ δυστυχισμένη μας
ζωὴ... Μᾶς βρίζουν γιατὶ δὲν ἔχομε κανένα νὰ μᾶς διαφεντέψῃ,
εἰπε κλαίουσα.

— Αἱ, αἱ... ἐμένα ὅλο τὸ ἴδιο κάμνει! Ή κυρία σου μ' ἔστειλε
ἔδω. Γιὰ μένα, και βρυκόλακα νὰ βάλῃς ἀπὸ τὸ παράθυρο, μοῦ
εἶνε ἀδιάφορον.

Διὰ τὸν ἀντεισαγγελέα δὲν ἔμενεν ἄλλο παρὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι
εἶχε ἄδικον νὰ κάνῃ τέτοιαν ἀνάκρισιν και νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
σύζυγόν του.

— "Ακούσε, Πελαγία, εἶπε" ἐπῆρες τὴν ρόμπα μου νὰ καθαρίσῃς.

Ποῦ εἶνε;

— "Αχ, κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, έχοσα νὰ τὴν βάλω στὴν καρέ-
κλα. Εἶνε κρεμασμένη στὸ καρφὶ κοντὰ στὸ τζάκι."

Ο Γάγκυ ηὔρε πασπατεύων κοντὰ στὸ τζάκι τὴν ρόμπα του,
τὴν ἐφόρεσε και διευθύνθη εἰς τὴν κρεβδατοκάμαρα.

Η Μαρία Μιχαήλοβνα, μόλις εἶχε φύγει δ σύζυγός της, ἐξα-
πλώθη στὸ κρεβάτι και ἀρχισε νὰ περιμένῃ. Ἐπὶ τρία λεπτά ἦτο
ἡρεμος, ἀλλὰ κατόπιν ἀρχισε νὰ τὴν βασανίζῃ ἡ ἀνησυχία.

«Πόσον ἀργεῖ! ἐσκέφθη. Καλὰ ἂν εἶνε ἐκεῖ αὐτός... δ ἀδιάν-
τροπος, ἀν διωρεὶς εἶνε κλέπτης;»

Και ἡ φαντασία της ἀναπαρέστησε πάλιν εἰκόνα δ σύζυγός της
εἰσέρχεται εἰς τὴν σκοτεινήν κουζίναν... ἔνα κτύπημα μπαλτᾶ...
πεθαίνει χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα... λίμνη αἷματος...

Ἐπέρασαν πέντε λεπτά, πεντέμισου, ἐπὶ τέλους ἔξη... Τὸ μέ-
τωπό της περιέχυσε κρύος ἰδρώς.

— Βασίλη! ἐφώναξε κλαυθμηρίζουσα. Βασίλη!

— Αἱ, τί φωνάζεις; Ἐδῶ εἴμαι... ἥκουσε τὴν φωνὴν και τὰ
βήματα τοῦ συζύγου της. Σὲ σφάζουν τάχα;

Ο ἀντεισαγγελέας ἐπληγίσασε και ἐκάθησε εἰς τὴν ἀκρηγ τοῦ
κρεβδατοῦ.

— Κανεὶς δὲν εἶνε ἐκεῖ, εἶπε. Θὰ εἰδεῖς ονειρο... Μπορεῖς νὰ
εἰσαι ἥσυχη. Η ἀνόητη Πελαγία σου εἶνε τόσον ἐνάρετη ὅσον και
ἡ κυρία της. Τι φοβιτσιάρα ποῦ εἰσαι, μὰ τὴν ἀλγήθειαν...

Και δ ἀντεισαγγελεύς, δ ὅποιος εἶχε χάσει πλέον τὸν ὄπνον του,
ἀρχισε νὰ πειράζῃ τὴν σύζυγόν του.

— Μὰ φοβιτσιάρα ποῦ εἰσαι! ἔλεγε μὲ γέλια. Αὔριο χωρὶς ἄλλο
νὰ πάξ στὸ γιατρὸ νὰ κυτταχθῇς. Εἰσαι ψυχοπαθής!

— Κατράμι βρωμᾶ... εἶπεν ἡ σύζυγος. Κατράμι ἡ... κάτι σὰν
τέτοιο, κρομμύδι...

— "Αλγήθεια... Κάτι μυρίζει..." Έχασα τὸν ὄπνο μου! Γιὰ ἃς
ἀνάφω τὸ κερί... Ποῦ εἶνε τὰ σπίρτα; Και ίσα-ίσα θὰ σου δειξω
τὴν φωτογραφίαν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν. Χθὲς μᾶς ἀπεχαί-
ρέτησε και ἔθωσε εἰς τὸν καθένα μας τὴν φωτογραφίαν του μὲ
τὴν ὑπογραφὴν του.

Ο Γάγκυ ἔτριψε ἔνα σπίρτο εἰς τὸν τοῖχον και ἀναψε τὸ κερί.

Αλλὰ προτοῦ κάμη βῆμα ἀπό τὸ κρεβῆται νὰ πάγῃ διὰ τὴν φωτογραφίαν, ὅπισθέν του ἀντίχησε διαπεραστική, σπαρακτική φωνή. Εστράφη πρὸς τὰ ὄπιστα καὶ εἶδε τὰ δύο μεγάλα μάτια τῆς συζύγου του στηριγμένα ἐπάνω του καὶ γεμάτα ἔκπληξιν, φρίκην, ὁργήν...

— Εδγαλες στὴν κουζίνα τὴν ρόμπα σου; Ἡρώτησε κατακίτρινη.

— Γιατί;

— Καμαρώσου!

Ο ἀντεισαγγελεὺς ἐκύttαξε τὸν ἔχυτόν του καὶ ἔμεινε κόκκαλο. Στοὺς ὅμους του, ἀντὶ τῆς ρόμπας του, κρεμότανε ὁ μανδύας πυροσβέστου. Πῶς εὐρέθη στοὺς ὅμους του; Ἐνόσφ αὐτὸς ἔλυε τὸ πρόβλημα τοῦτο, γι' σύζυγός του ἀναπαρίστα μὲ τὸν νοῦν τῆς νέαν εἰκόνα, φοβεράν, ἀπερίγραπτον· σκότος, ἡσυχία, φίθυρος κτλ. κτλ.

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

(Μετάφρασις)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΘΕΟΣ ΕΒΟΥΜΕΝΗ

Ε ΝΕ Μεγαλοβδόμαδο, θὰ κοινωνήσῃ, κ' ἔχει συμμαζεμένα τὰ χέρια της, τὴν γλῶσσα της, τὰ κουρέλια της. Δὲν ἔχει καιρό, οὔτε ταιριάζει — μέρες πούναι — νὰ βρίσῃ τὴν ἀντικρυνή της γειτόνισσα, τὴν κυρά Φιλιππάκαινα, νὰ μαλλιοτραβηχθῇ μὲ τὴν πλαϊνή της, νὰ δαρδῇ μὲ τὴν παρακάτω, νὰ κρυφοκυττάξῃ ποιοί μπαγοβγαίνουν στὰ ξένα σπίτια, νὰ βάλῃ σκάνδαλα σὲ κανένα ἀντρόγυνο. Εἶνε ἀφιερωμένη στὰ θεῖα. Νηστεύει τὸ λάδι — μπᾶ! Θεός φυλάξοι! — βάζει σουσαμόλαδο στὰ φασόλια της, σταυροκοπιέται, θυμιατίζει, κάνει μακροὺς μετάνοιες, καὶ τσακίζει στὸ ξύλο τὴν μικρὴ δουλίτσα της, ποῦ ξέχασε πάλι, τὸ διαλογήθηλυκό, νὰ ἀνάψῃ τὸ καντῆλι τῆς Παναγίας στὸ είκονοστάσι, βούθειά της τῆς χριστιανῆς!

Από βραδύς, μὲ μιὰ δεκάρα ἀργεντινή μέσ' στὸ χέρι τοῦ Παπανικόλα, ξεπλήρωσε τῆς ἀμαρτίες της, ἐπῆρε τὴν εύχή του καὶ τὴν συχώρεσι, καὶ μὲ ὑφος Ἀγίας Πελαγίας ξεκινάει στὴν Ἔκκλη-

Σταυροκοπιέται, θυμιατίζει